

Dirk Bracke

HAS#TAG

#VOORAF

De zolderkamer was zwart geschilderd als een rouwkapel. Achter een dieppaars gordijn bevond zich een rek met een baseballbat, strips, ongebruikte sportschoenen, een rij cd's, een gettoblaster van zijn pa en een stapel oude spullen die hij niet meer gebruikte, maar die hij toch niet kwijt wilde.

De zolder had twee schuine wanden die in de nok samenkwamen. Natuurlijk was hij gewend om gebukt langs de zijkanten van zijn kamer te lopen, maar toch vergat hij het weleens en stootte hij zijn hoofd vloekend tegen de zijwand.

De muren waren bezaaid met film- en muziekposters van *The Shining*, *A Clockwork Orange*, *The Birds*, 50 Cent, Foo Fighters, AC/DC... die slordig met doorzichtige tape op de zwarte verf waren vastgeplakt. Tegen een muur stond een eenpersoonsbed en onder het dakvenster een bureau. Op het blad een laptop waarop een groot scherm was aangesloten.

Zoals gewoonlijk was het rolgordijn van het dakraam gesloten. Hij had graag dat zijn kamer donker was, het voelde als een veilig nest waar het daglicht niet welkom was. Enkel het scherm en de rode sfeerlamp naast zijn bureau zorgden voor een wazig verlicht eilandje vanwaar hij naar meisjes viste.

Uit de boxen in twee hoeken op de vloer klonk Dimitri Vegas & Like Mike. Luid, maar niet te luid want anders zou zijn moeder naar boven komen. Hij wist dat ze als vanzelf een blik op het scherm zou werpen.

Twee vingers streken over zijn neusbrug en zijn ingehouden glimlach verraadde de prettige spanning die zijn lijf deed gloeien. Een nieuwe prooi zoeken was bijna even opwindend als wat daarna zou komen.

‘Welke naam zal ik deze keer kiezen?’ Hij haalde zich een reeks gezichten voor de geest met wie hij ooit op school had gezeten. De voornaam van de ene, de familienaam van de andere.

Kevin De Grootte.

Geen geboortedatum, die kon hij later nog verzinnen als hij wist welke leeftijd zijn prooi had. Vierentwintig vonden jonge meisjes te oud, toch bij een eerste contact. Daarom toonde hij nooit foto’s van zijn eigen hoofd waarvan de vaalbruine haarlijn zelfs al een beetje terugweek. Niet dat hij lelijk was. Onopvallend, zo gewoon dat niemand hem opmerkte. Geen enkel meisje gaf hem meer dan een toevallige, nietszeggende blik om meteen daarna weer verder te lopen.

Hij woonde nog steeds bij zijn ouders en zijn zus van achttien. Op kamers wonen was te duur voor het hulpje van een landmeter. Vorig jaar had hij een liefde, maar dat was niets geworden. Ze schrok van wat hij van haar verlangde. Sindsdien had hij geen zin meer om echt wat met een meisje te beginnen. En het zou toch maar zijn jacht naar andere meisjes en jonge vrouwen belemmeren.

Foto? Nadenkend tokkelden zijn vingers op zijn kin. Een foto van Jay Z, Eminem, Messi of Ed Sheeran vonden meisjes wel grappig en het zorgde voor een leuk, benieuwd heen-en-weer chatten tot ze hem vertrouwden.

Waar? Zijn hand tikte Sint-Niklaas in en er verscheen een lijst met jonge meisjes. De foto’s passeerden over het scherm. Bij sommige bleef hij wat langer hangen. Een eerste indruk was heel belangrijk, dat wist hij uit ervaring. Eentje bleef op het scherm.

‘Chloé’, mompelde hij. Die leek wel wat. Niet dat ze echt knap was, een gewoon meisje. Maar die waren meestal ideaal. Met wat aan-

dacht kon je veel van hen gedaan krijgen, omdat ze het niet gewend waren dat iemand hen bijzonder vond.

Op Facebook bekeek hij Chloé's foto's. Dikwijls was ze samen met een vriendin die hem meteen opviel, Marie Mertens. Meteen klikte hij haar account aan. Ze had lang, donker haar en een leuk snoetje. Ze was geen fotomodel, maar ze had een lekker lijf. Op een foto droeg ze een gele short en een strak, wit hemdje dat haar schouders bloot liet en de aanzet van haar borsten toonde. Voor deze foto had ze vast haar smartphone met gestrekte arm boven zich gehouden. De inkiijk in haar hemdje deed hem naar adem happen. Hij was gek op dergelijke foto's, ze deden hem fantaseren wat er onder de kleren verborgen zat. Hij snoof en liet de lucht met een fluitend geluid tussen zijn tanden ontsnappen. Ze had haar bovenlichaam een tikkeltje gedraaid en duwde met haar handen haar haar omhoog. Een houding die ze van een fotomodel imiteerde.

#newoutfit #me had ze onder de foto geplaatst.

'Mmm!' Als een roofdier dat een prooi ruikt, boog hij zijn gezicht tot vlak bij het scherm.

Hij liet de foto's passeren. Er waren vooral doordeweekse foto's, maar ook... Een kort truitje had ze tot halverwege haar borsten opgegeld, zodat haar tepels net verborgen bleven. De hand waarmee ze de foto had genomen was ter hoogte van haar middel en hij zag de rondingen van haar borsten in kikvorsperspectief.

'Fuck, Marie, je draagt geen beha', mompelde hij verrukt.

#hot and #cool #me.

Ondanks haar uitdagende houding, zat er iets melancholisch in haar ogen.

Je doet alsof, dacht hij. Je wilt prikkelend en zelfzeker overkomen, maar dat ben je niet. Hij had een neus voor meisjes die uitdagende foto's postten, maar eigenlijk onzeker waren en om aandacht smeek-

ten. Hij had een prooi geroken, bleef naar de foto kijken en drukte zijn lippen op haar mond.

‘Chloé als aperitief’, gromde hij. ‘Dan Marie. Voor die lekkere hoofdschotel wil ik geduld hebben. De spanning beetje bij beetje opbouwen tot ze niet anders kan dan alles voor mij te doen wat ik wil. Marie is het wachten waard.’

Laat me voor Chloé een foto van een mannelijk model opzoeken, dacht hij.

Weer scrolden allerlei foto’s over het scherm. Ditmaal geen meisjes, maar jongens met een lijf waarvan hij enkel kon dromen.

Het vriendschapsverzoek vloog weg. Niet eens een minuut later had hij al contact. Dat ging vlug.

‘Haar smartphone lijkt wel aan haar hand gekleefd’, dacht hij hardop.
Hoi Chloé, hoe is het met jou?

Chloé lag op haar bed toen Kevin zich aanmeldde. Zonder nadenken had ze hem als vriend geaccepteerd. Het was leuk om veel vrienden te hebben. Niet dat het een wedstrijd was om meer vrienden dan Marie te hebben, maar ze wilde toch niet te ver achterophinken.

Tof dat je je bij mijn Facebookvrienden aansluit ☺

Hij is echt wel een stuk, dacht ze. De foto toonde een gebronsde jongen met een fijngesneden gezicht en ogen die haar strak, maar vriendelijk aankeken. Een T-shirt hing achteloos over een schouder van zijn gespierde, maar slanke bovenlichaam. Zijn haar was ravenzwart en lag met een bles over zijn voorhoofd. Toch was er in de foto iets dat vreemd was. Kevin was veel te knap voor een jongen die haar op Facebook wilde kennen.

Goh, misschien wil hij gewoon zo veel mogelijk vrienden hebben, net zoals zij, duwde ze haar argwaan weg.

Wat doe jij nu?

Niets. Ik lig wat op mijn bed. Straks nog wat studeren en daarna slapen. Je ziet er best knap uit. Ben je een model of zo? Doe je foto-shoots?

Nee, hoor. Trouwens, zo knap ben ik niet. Helemaal niet zo knap als jij ☺

Charmeur, dacht ze, maar de leugen voelde wel goed.

Je woont in Sint-Niklaas?

Ja. En jij?

Het antwoord liet een seconde op zich wachten.

In Lokeren.

Dat is niet zo ver.

Waar ga je naar school?

#1

In de winter durfde Chloé Marie soms verwensen als ze wéér op haar moest wachten om samen naar school te fietsen. Chloé vertrok graag ruim op tijd, terwijl Marie altijd op het laatste nippertje verscheen. Maar het wachten in een lekker meizonnetje was niet vervelend. Met de fiets tussen haar benen stond Chloé op het voetpad, ze keek naar de stroom fietsers die naar school dreef en zwaaide met haar hand als ze iemand herkende.

Eindelijk, dacht ze toen vanuit de Bremstraat Marie kwam aanfietsen. Rustig, alsof ze niet wist dat Chloé al zo lang wachtte.

Nou ja, misschien zou ik thuis ook wat later kunnen vertrekken, dacht Chloé toegeeflijk.

Marie hield de trappers stil en loerde over haar schouder. Enkel een oude, bruine Transporter kwam aangereden, maar die parkeerde langs de betonnen rand van het voetpad. Meteen stak ze de straat over, stond recht op de trappers en gaf een ruk aan het stuur zodat haar voorwiel met een sprongetje over de trottoirband naast Chloé belandde.

‘Sta je al lang te wachten?’ Het was haar vaste openingszin.

‘Valt mee.’

‘Je bent altijd veel te vroeg.’

Chloé was opvallend opgewekt.

‘Wat is er, Chloé? Je straalt!’

Chloé stak gretig van wal alsof ze een groot geheim dat ze al lang moest verzwijgen nu eindelijk kwijt kon.

‘Ik heb een toffe kerel leren kennen op Facebook.’

‘Je meent het!’ riep Marie uitgelaten. ‘En ik zie aan je gezicht dat het niet zomaar een Facebookvriend is. Waar woont hij? Ken ik hem?’

‘Nee. Ik kende hem ook niet, maar Kevin woont in Lokeren.’

‘Kevin! En Lokeren is niet eens zo ver. Daar kun je met de fiets naartoe.’

‘Dat heb ik ook al gedacht’, zei Chloé met een vrolijk lachje.

‘Super, ik ben zo blij voor jou!’ riep Marie opgewonden.

‘Hij is superlief. En chill. Het is zo tof om met hem te chatten.’

‘Je kent hem al langer! Waarom heb je me dat nog niet verteld?’

‘Goh, in het begin dacht ik dat Kevin gewoon maar een Facebookvriend zou worden zoals ik er honderden heb. Omdat ik nog niet wist dat Kevin zo’n superlieve, grappige kerel is die me begrijpt en met wie ik heel fijn kan praten. Hij is helemaal niet macho. Hij wil alles van me weten. Wat ik doe, wat mijn hobby’s zijn, wie mijn vriendinnen zijn. En natuurlijk wil ik alles van hem weten. Hij heeft...’

Marie stak als een politievrouw die het verkeer regelt, haar hand op. ‘Stop! Ik wil foto’s van die Justin Bieber zien.’

‘Justin Bieber!’ riep Chloé verontwaardigd. ‘Let op je woorden. Nog zo’n belediging en je bent mijn bff niet meer!’ Ze lachte hardop en grabbelde in haar schooltas, zocht in haar smartphone naar foto’s en hield die voor Maries neus.

‘Waw!’ riep Marie onder de indruk. ‘Hij is echt wel waanzinnig knap’, zei ze terwijl Chloé verder swipete.

‘Hier. Enkel met zijn broek aan.’

Marie nam Chloé’s hand en trok de smartphone wat meer naar zich toe alsof ze haar ogen niet geloofde. ‘Een sixpack! En die wil jou?’

‘Ja’, zei Chloé trots. ‘Maar we zitten helemaal op dezelfde golflengte. Er is gewoon een match tussen ons.’

‘Als je niet mijn beste vriendin was, dan zou ik jaloers zijn’, zei

Marie. ‘Die Kevin is echt wel een stuk.’ Opeens trok ze een bedenkelijk gezicht. ‘Het zullen toch geen nepfoto’s zijn?’

‘Zeg!’ zei Chloé nijdig. ‘Wat denk je wel. Nee, zo is Kevin niet. Als je hem beter zou kennen, dan zou je zoiets zelfs niet durven te denken. Is het niet, schatje?’ Haar smartphone gleed als een streling over haar wang. ‘Foei! Die stoute Marie!’

‘Sorry, sorry’, lachte Marie. Ze keek op haar smartphone. ‘Shit! Is het al zo laat? We moeten echt wel vertrekken.’

‘Zelfs strafwerk van De Cauwer doet me niets nu Kevin in mijn leven is gekomen.’

‘Toch liever geen strafwerk. Ik heb geen Kevin.’

‘Spijtig dat je geen jongen hebt die jou begrijpt en steunt, Marie. Op mij kun je altijd rekenen, maar een jongen is toch anders. Hoe is het thuis?’

Marie haalde haar schouders op. ‘Ça va. Ma heeft het dikwijls moeilijk sinds pa weggegaan is. Soms huilt ze zomaar, dan is ze weer woedend en nooit weet ik wat ik moet zeggen.’

Ze duwden hun fietsen in beweging. Geen van beiden merkte dat de bruine bestelwagen ook vertrok en langzaam achter hen bleef rijden.